

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XXXVIII. Prosequitur eandem materiam, & eximias sibi à Domino
præstitas gratias recenset.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

de singulari favore fieri; quod Maiestas illius vnà cum illo ascende-
ret.

Quidam Ordinis nostri Monachus, vir admodum pius & religio-
sus, grauiter aegrotabat: cum autem ipsa sacro interesset, magna me re-
colleccio mentis occupauit, vidique in ea illum iam exspirasse, & rectà ad
cælum, non transito purgatorio, tendere. Eadem omnino hora, vt post
intellexi, mortuus est, qua illum in cælum abeuntem vidi. Mirabar ma-
gno opere, quod purgatorio non adiudicaretur: sed intellexi, mirè illi, quo
minus eo abiret, bullas Ordinis profuisse, eò quod Religiosus fuisset, qui
sua professionis regulam & votum quam exactissimè seruasset. Nescio
sanè, cur mihi hoc indicatum fuerit: sed (quantum intelligo) hæc ratio
fuisse debuit, vt scilicet scirem, quod monachum esse, non in sola veste si-
tum sit, sed in eo vt in illa quis ad maioris perfectionis statum, qui solus
monachum facit, tendat.

Plura de his loqui nolo, neque enim (vt dixi) id necesse est, quam-
uis multarum animarum statum mihi Dominus reuelare dignatus est:
sed omnibus quas vidi animabus, nescio an vlla purgatorium euase-
rit, præterquam Religiosi illius, de quo antè paulò locuta sum; item
sancti P. F. Petri de Alcantara, nec non illius Dominicanus, cuius antè me-
mini. Quoad aliquos vero, placuit Domino viderem, ad quem gloria
gradam cuncti essent; illis ipsos in locis spectandos exhibens, quæ in cæ-
lis obriunt: magna autem est inter hunc & illum, & vnum & alium, dif-
ferentia.

CAPVT XXXIX.

**INDEM PROSEQUITVR MATERIAM, ET EXIMIAS SIBI
à Domino præstitas gratias recenset: refert promississe sibi Dominumbe, ne se fa-
cturum illis, pro quibus ipsa eum rogaret: & singularia quedam nar-
rat exempla, in quibus factum sibi promissum Ma-
iestas eius præstitit.**

Cum quadam die Dominum importunis precibus rogarem, vt cui-
dam cui multum ipsa debebam, oculorum lumen, quod penitus a-
miserat, & cuius ipsa proinde vicem miserabat, restitueret; vererer autem,
vt ob peccata mea me orantem Dominus non exaudiret; apparuit mihi
spiritus & aliàs mihi apparuerat, sinistraq; manus suæ vulnus mihi osten-
dere incepit; dextrâ autem clauum magnum, qui eidem infixus erat, edu-
cere: illum autem extrahendo, videbatur simul & carnis frustilla extra-
here: vt facillè colligere esset, summo sine dolore id non fieri, qui sanè ma-
gnam in me erga eum commiserationem excitauit; simul etiâ mihi dixit,

S. M. Teresæ Opera.

N n

quan-

Item aliis
Carmeli-
tam.S.
TeresiaOpera
IN VI
168Quomodo
ei Domi-
nus appa-
ruerit.

quandoquidem tanta tanque atrocità pro me passus erat, cerò & dubitacòe crederem, se multò etiam libentius præstiturum id quod ab se peterem; etenim promittere se mihi, nihil me vnquam à se postulatam, quod mihi non esset præstiturum; quòd iam tum nosset, nihil omnino postulaturam, nisi quod ad maiorem suam gloriam foret; itaque libetatum & concessurum id, quod in præsens à se poscebam; si enim, iam cum nondum ei seruirem, nihil vnquam se rogauì quod non pariterit, & quidem melius & perfectius, quam id ipsa postulare poterim; minimè igitur dubitarem, quin id multò præstiturus esset libentius, cum se sciret à me diligi. Vix octo ab eo tempore effluxisse putem cum oculorum vsum illi homini Dominus reddidit: statim verò id Confessarius meus rescivit. Fieri autem potest, vt preces meæ nihil omnino huc contulerint; sed, quia visionem illam videram, hinc ita eius rei certum mansi, vt Maiestati eius gratias, tanquam pro gratia & beneficio michi concessio egerim.

*Morbido
gracibus
sanitatem
impetrat.*

Alius quidam morbo graui, sed mihi incognito (quem etiam propterea hic non exprimo) laborabat: qui quomodo ipsam bimestri spece afflixerit, incredibile & intolerabile videatur; adeò quidem vehementer eius cruciatus erat, vt suam ipse carnem discerperet. Confessarius vero Rector, inquam, Collegij Societatis Iesu, quem dixi, eum inuilit, quibus tem eius & dolores miseratus, mihi intunxit, vt, quomodo oculumque viderem, eum adirem; etenim esse eum talem, cui id hæud dubiè præstaturam: erat namq; de consanguineis meis. Iui ergo, & hominem viderem vicem eius sum miserata, vt valdè importunis Dominum precibus impeterem, huic vt sanitatem redderet. In hoc porro (vt quidem penitus non videtur) euidentissimè gratiam, quã mihi fecit, perspexi, quòd ipsa postmodum, à dolore penitus liber, lecto surrexit.

*Precibus
suis impo-
dit, ne quis
conceptum
scelus ex-
queretur.*

Quodam tempore grauissima in angustia versabar, quòd scilicet liquè, cui multis nominibus obstricta eram, aliquid, quò tū Dei, tum proprium honorem maximopere læderet, moliri: & eò vsque venerat, vt ipsam exequi omnimodis decreuisset. Ita autè ego inde angustiatam quomodo propositum hoc eius subuerterem nescirem, imò nec vllam impediendi, & à proposito reuocandi ratio subesse videbatur. Igitur minimum quam potui studiosissimè precata sum, remedium vt adhiberem verum non ante meus cessare aut alleuiari poterat dolor, quã ipsam concepto facinore cessare viderem. Hoc ergo in statu constituta, intra quoddam eremitorioium, longè à turba sequestrarum, (qualia in hoc monasterio nonnulla sunt) in quo Saluatoris Iesu ad columnã ligati imaginem aspicitur, me abdidì, eumq; rogauì, hanc vt mihi gratiam faceret. Hic vox quædã admodum lenis, tanquam si per fistulã aut tubam proueniret.

meas delapsa est: quae me horrore simul & timore magno comple-
xit. intelligere quidem voluissim quod mihi illa dicebat, sed non pote-
ram, quia id in momento fiebat & praeteribat. Postquam autem timor
meus quod statim fiebat iam transisset, tantam interiorum quietem, volu-
ptatem & recreationem sensi, vt non parum mirarer, vel vnicuius vocis cu-
lulam audire (nam corporalibus auribus eam percepi & audiui) esto
nullum audirem verbum, tantam in anima operationem facere. Hinc ma-
nifeste colligebam, concessum mihi, quod postulabam (& ita etiam
factum est) nam dolor & poena in re quae nondum erat, ita penitus me re-
loquebat, tanquam si eam ita confectam vidissem, vti postea confecta est.
Aperiui id Confessarij meis, quos tunc temporis duos habebam, cum do-
ctima, tum virtutibus eminentes.

Vt cognoui quendam, qui firmiter apud se proposuerat Deo ex to-
to corde seruire, & iam diebus aliquot orationis studium sectatus erat,
in quo ei Maiestas illius etiam multas gratias concesserat, ob quasdam ei
oblatas occasiones a quibus etiam tum non abstinebat, quaeque admo-
dum noxiae & periculosaerant, illius exercitium seposuisse, magnam in-
terius angustiam & amaritudinem animi sensi, quod esset quem dilige-
bam, & cui permultum debebam. Mensem & amplius me credo pro ea
Domino identidem supplicasse, vt hanc ad se animam a via erroris reuo-
cetet. Cum ergo quodam tempore orationi insisterem, daemone quenda-
m mihi adstantem vidi, qui chartas quasdam, quas manu tenebat, ma-
gna indignatione dilacerabat. Hoc viso magna sum consolatione perfu-
sus per hoc quippe intellexi, id quod postulabam, adimpletum esse. Et ita
reuera erat: postea enim cognoui, illum insigni cum dolore & contritio-
ne confessionem instituisse, & tam serio ad Deum conuersum esse, vt, quae
Dei bonitas est, sperem illum semper in melius profecturum. Vnde sit
ipse in sempiternum benedictus. Amen.

Saepe autem contigit, quod Dominus ad meam petitionem, & ora-
tionem animas, has quidem ex enormium peccatorum statu euocauerit:
illas vero ad maiorem perfectionem perduxerit; toties autem me rogante
plus e purgatorio liberauit, aliosque singulares ijs, in mei gratiam, fauores
praestitit, vt, si eos referre velle, & me ipsam scribendo, & lectori legendo
defatigare, idque potius in sanitate animabus, quam corporibus restituenda.
Res autem haec nimis quam notissima fuit, & plurimos illius proferre
possem testes. Quaprimo vero ingens mihi scrupulus suboriebatur, ex
eo quod non possem non credere, quin id ad meam Dns petitionem face-
ret (vt taceam, eum potissimum id ob solam suam bonitatem dare) sed
haec ita iam frequentia, & alijs passim nota sunt, vt iam nullam om-
nino in illa re credenda difficultatem inueniam; vnde Maiestas eius

Nā 2 hoc

S.
eresia

pecc
in vi
me

Item vt au-
lium ad id
quod reli-
querat, re-
uocaretur

Anima-
bus diuersi
modo pro-
fuit.

Non pote-
rat Demi-
ni rogare
ea qua non
expedie-
bant, nisi
valide fri-
gide.

hoc nomine laudo & benedico, simul etiam confundor, quod hanc
causam pluribus illi nominibus obstrictam me esse videam; adagere
præterea (prout mihi quidem videtur) meum illi seruiendi desiderium
amorem denique accendit, & redanimat. Nihil potro magis admira-
quam quod ea, quæ Dominus videt minimè expedire, ab eo flagrant
quamuis velim, non possum, nisi fortè tam frigidè & tam parua com-
stantia & sollicitudine, vt, quantumlibet ad hoc me ipsa excitem & cogi-
planè nequeam, esto alijs in rebus, quas Maiestas eius concessura est,
faciam; video enim me sapius, ac magna cum importunitate eas posse
gare; imò esto de illis sic sollicita non sum, spontè tamen illæ mihi occurrere
& representari videntur. Tanta porro est inter hosce duos petendi
modos differentia, vt, quomodo eam exponam, ignorem; nam, et si vni-
petam (neque enim id summa cum contentione Dominum rogare con-
to, tamen si cum in me feruorem non sentiam, quem in alijs rebus quan-
tumlibet etiam propè aliquid ad me spectet) perinde tamen in hoc me
habeo, atque is cui lingua vineta est, qui esto loqui velit, nequaquam
qui potest; si autem loquatur, ita loquitur impeditè, vt facile videatur
ab audiente non intelligi; in alio autem perinde atque is qui clarè & im-
peditè loquitur ei, à quo se libentissimè percipit audiri. Vnum petendi
ita dicam, per modum orationis vocalis; alterum verò per contentum
nem ita sublimem & eleuatam, vt taliter se Dominus representet, ut
vt intelligamus non ab ipso intelligi, & gaudere Maiestatem ipsius, qui
isthoc ab ea petamus, & nobis beneficium conferre possit; sic ipse in pe-
petuas æternitates benedictus, qui tam ampla & multa dat, cum à
mea ego tam eadem parum. Quid enim, Domine, obsecro, factis, qui
tui causa non penitus consumit & in nihilum redigit? Et quantum, quan-
tum, quantum, inquam (& millies dicere possum, quantum) hac in parte
mihi deest! Hac de causa non deberem velle viuere (quamquam non
alia sint ad hoc volendum causæ) neque enim viuo, prout me viuere
bet id quod tibi debeo. Quantum in me in tibi seruiendo imperfectio-
nem, quantum torporem & tarditatem video! Ita me, fateor, Domine
subinde comparatam sentire videor vt omni prorsus sensu carere viderer
ne tantum in me malum viderem. Qui afferre solus remedium potest
medeatur.

Cū in nobilis illius femina, de qua superius locuta sum, ædibus ap-
rem, valdè circūspectè & cautè apud eam ambulare, & identidem
tatem, quam omnes vitæ huius res se cum trahunt, intueri, me oportere
illuc quippe magno in pretio habebam, & nunquam non laudibus
multa occurrebant, quibus, si quidem ad me ipsam respectum habebam
affectum applicare potuissem; sed ad illum respectum habebam, qui

nam visum & intuitum habet, ad me nunquam deserendam; iam, cum de
 vero visu iā loquēdi data sit occasio, memini quāmilli quē Dñs ad verita-
 tis cognitionē perduxit, graue & onerosum sit, cum hominibus munda-
 nis, de rebus huius mūdi, in quib⁹ veritas vsq; adeò recta est vt vix videat-
 ur, tractare; vti Dominus ipse semel mihi significauit. Etenim multa quę
 hie scribo, è meo capite & horto nata non sunt, sed Magister ille meus cę-
 lestis ea mihi declarabat ac velut dictabat. Et, quia in ijs, de quibus apertē
 & clarē dico, *Hoc intellexi*, vel, *Hoc Dominus mihi dixit*, scrupulus mihi non
 parus est, vel vnā syllabam addere vel demere; hinc, cum vsquequa-
 que exactē circumstantiarum omnium non recordor, id accipiendum
 est velut à me dictum, vel, quia quędam etiam de meo addita sunt. Meū
 autem non voco, quod bonum est, quia iam tum scio, nihil in me boni
 esse, nisi quod mihi adeo immerenti Dominus contulit: sed id à me dictū
 voco, quod per reuelationem à Domino non accepi: sed quoties, eheu,
 Domine, etiam in spiritualibus rebus sit, vt eas iuxta proprium cerebrum
 & iudiciū, longē à veritate deuando, sicut etiam in rebus mundanis
 fit, intellegere velimus: & profectum nos nostrum, pro ratione ac nume-
 ro annorum, quibus aliquo nos modo in oratione exercuimus, metiri
 debere putamus; imò verò taxam & terminum præscribere velle vide-
 mur ei, qui sine vlla taxa & mensura, quoties & quando ei liberit dona-
 sua confert, & huic plus medijs anni spatio dare potest, quam illi per mul-
 tos annos. Et est hoc huiusmodi, quod etiam in plurimis longo vsu ob-
 seruauit, vt non possim non obstupescere, quomodo hoc in dubium re-
 uocare possimus. Eum sanē qui spirituum dignoscendorum talentum
 habuerit, & cui veram Dominus humilitatem dederit, hoc in errore mi-
 nimè existimo versaturum: talis quippe periudicat prout videt effectus,
 firmas proposita & amorem; & Dominus ei dat lumen, cuius adminiculo
 intimè perspiciat; & iuxta illud de animarum profectu & progressu,
 non autem iuxta rationem annorum, iudicat: nam semianno quis plus
 profecisse & lucifecisse potest, quam alius quislibet per viginti: nam (vt
 iam dixi) dat Dominus ijs quibus voluerit, & etiam melius se disponen-
 tibus. Video enim iam aliquot ad monasterium hoc venire filias, vt cum-
 que etate inuenes, quę à Deo tactę & paulum luminis & amoris ab eo
 adeptę (idque breui admodum tempore, quo aliquid eis suauitatis de-
 dit, non amplius enim expectarunt, nec de vlla re alia anxie fuerunt; imò
 sine vlla, quomodo res ad victum necessarię ipsis suppetere, sollicitudi-
 ne, hoc se in monasterium quod retribus caret, pro toto quo victurę
 sine tempore recludunt; & ceu personę, quę vitam pro eo, à quo se dili-
 gētissimè, contemunt, omnia relinquunt propriamq; abnegant volun-
 tatem; & nō cogitantes, vllā se in tanta clausurę & loci arctitudine difficul-
 tatem

S.
HERESIApeca
IN VI
108*Equare de
animarū
profectu
iudiciū.**Primariū
discalce-
tarum fer-
uor.*

tatem reperturas, pariter omnes in sacrificium propter amorem Dei sese offerunt. O quam libenter illis hac in re poriores partes cedo! imo erubescere me coram Deo hic oporteret: nam quo me Maiestas eius tot annorum, ex quo incepti orationem colere, & ipse mihi gratias precibere cepit, spatio non perduxit: esto illarum plurimis minus boni præter, quam mihi præstitit, etsi alioquin Maiestas ipsius quam abundantissime illi satisfaciat: hoc saltem certò scio, non dolere ipsas aut contritari ob id quod pro eo fecere. Idcirco vellem, nos religiosos recordari, à quotiam annis professionem & vora emiserimus; alios autem à quotiam annis orationem iam colere cœperint; non quidem ut illos qui parvo tempore talem progressum fecerunt, ut longo nos intervallo præcedant crucient aut vexent, quo illos & retrocedere, & suum nostro gressu commodare cogant, dum eos, qui aquilarem adinstar, per gratias que Deus ipsis dat euolant, volunt compellere, ut in morem torpidarum gallinarum incendant; sed oculos in Maiestatem eius nos conicere oportet, & liberas ipsis habenas permittere, si quidem eos humilitatem habere cernimus. Dominus enim, qui tam insignes eis dat gratias, non sine eos præcipites ruere. Hi quippe seipos Deo credunt (ad hoc enim iuvat veritas quæ per fidem agnoscunt) & ipsi nos Deo credere dubitamus: ut video, ad nostram eos mensuram, & ad pusillanimitatis nostræ modum metiri volumus. At non sic faciendum est: verum, si incensos illos affectus, ardores & sublimia proposita comprehendere non valeamus (sine experientia namque difficillimum id intelligere est) humiliter nos ipsos, illos autem minime dijudicemus: nam per speciem ipsorum utilitati consulendi, nostram ipsorum negligimus, & quam nobis nostrorum familiariorum, simulque intelligendi quid nobis desit, & quam animæ magis à creaturis sequestratæ, & ad Deum conuersæ esse debeant, nostræ, cū ipsius Maiestas ita se erga ipsas benignè conuertat & propitiè reddat Dominus occasione dat, è manibus elabi sinimus. Aliud nō intelligo nec etiam intelligere vellem, quam malle me parui temporis orationem sed quæ insignes operetur effectus (hi statim patefcunt; impossibile quippe est, illos in tanta rerum omnium solum propter Deū derelictos sine magna amoris vehementia inueniri) quam aliam multorum annorum quæ non maiore, ad quid ex amore Dei efficiendum, vi polleat in fine in principio; sed dumtaxat parua quædam habet, quæ velut granula & pondere & pretio carent; & ita sunt tenuia, ut etiam ab auicula tolli auferri posse videantur. Non numero hoc inter insignes effectus & sanctificationem; nam quædã, quæ propter Deū facimus, magni æstimamus, quæ tamen in se eiusmodi sunt, ut dolendum sit nos ea intelligere que

*Non sunt
alij ad no-
stram mo-
dulans
mouendi.*

numis etiam multa eiusmodi opera faceremus. Talis ego sum; & gratias
 ac misericordias, quas mihi Dominus confert, singulis vicibus obliuiscor.
 Non dico, Maiestatem eius, prout quidem bonus est, magni illa non fa-
 cturam, sed vellem ea parui ducerem, & non considerarem, quod ego ea
 faciam, quia nihil omnino sunt. Sed ignoscas mihi, Domine, nec id mihi
 in culpam ascribas: nam aliqua me re consolet oportet, cum in nulla tibi
 seruiam: si enim tibi magnis in rebus seruirem, nihilitates tanti non du-
 cerem. Beati illi, qui tibi magnis seruiunt operibus: porro si per hoc illis
 moudeam, & potius mihi dari optem, mihi hoc pro bono opere, & meri-
 to annumeraretur, non illi multum me in tibi placendo præcederent: sed
 nihil profusus valeo, Domine; tu eum, qui mihi deest, valorem supple,
 cum me tan opere diligas.

Iam nuperrimè contigit, vt cum litteræ quibus concedebatur,
 vt sine certo censu monasterium hoc erigi & fundari posset, Româ
 illatz essent, ipsum plenè perfectum sit: aliquo mihi labore (vt qui-
 dem oportet) constitit. Ergo cum de eius perfectione apud me-
 ipsum gauderem, nec non mecum reuoluerem, quantum laborum
 hac de causâ subijissem, Dominoque gratias agerem, quod aliqua sal-
 tem in re operâ meâ vt voluisset, recogitare mecum cœpi; ecquæ pro-
 pto hic passâ essem. In singulis autem quæ feceram (quæ aliquid
 esse videbantur) plurimos defectus & imperfectiones, & subinde et-
 iam pusillanimitatem, sæpè etiam valdè paruam fidem inueniebam.
 Nam ad hoc vsque tempus, quo iam omnia adimpleta & perfecta esse
 videro, nunquam plenè & perfectè credere potui, quidquid de monaste-
 rio hoc perficiendo Dominus mihi diceret; nihilominus non poteram
 de eo dubitare: quod quomodo fieret, nescio; vt sæpè id mihi ex vna parte
 sua penitus videretur impossibile, ex alia verò nullatenus de eo posse
 ambigere, id est, planè crederem ipsum ad exitum perducendum. Repe-
 niebam tandem, Dominum à parte sua omne bonum, & me à mea omne
 malum fecisse: itaque de re illa cogitare destiti, & amplius illius recordari
 nolui, ne, ob tantam defectuum & imperfectionum mearum copiam vs-
 quam impingerem: sit ipse benedictus, qui, cum libuerit, etiam ex omni-
 bus utilitatem nouit elicere. Amen.

Dico ergo, periculosum esse, annos, quibus orationem exer-
 cuimus, numerare: nam etsi hic nullus humilitatis sit defectus, aliquid ta-
 men, nescio quid, hic subesse potest; quale est, quod quis ob id, quod præ-
 sumit, obsequium aliqua se re dignum esse existimet. Non dico illos ea di-
 gnos non esse, & abundè illis satisfactum non iri: sed hoc vt certum & in-
 dubitatum teneo, quemcumq; hominem spiritualement, qui hinc spiritua-
 libus suauitatibus ideo dignū se putat, quod multos annos in oratione se
 exer-

S.
HERSIA

PERA
IN VI
188

Periculosū
 est annos
 obsequij
 numerare,
 & præsū-
 mere ali-
 quid nos
 mereri.

exercuerit, nunquam ad spiritus perfectionem peruenturum. Anno
 factis est, quod à Deo ab illis præseruari meruerit peccatis, in quæ, antequam
 orationem coleret, labi consueuerat, nisi ei etiam ob propriam pec-
 cuniam (vti dicitur) litem intentet. Non videtur mihi hoc profunde
 humilitas esse: fieri quidem potest, vt sit humilitas, ego tamen id magis
 esse censeo audaciam; cum ego, quæ ita parum humilis sum, nunquam
 (meo quidem iudicio) ausa fuero præsumere: fieri autem potest, vt hoc
 nunquam seruiui, ita nec vniquam tale quid petierim: fortasse si serui-
 sem, maiorem mihi mercedem pro eo persolui à Domino, quam alij ser-
 ues, cuperem. Non dico, animam non crescere aut proficere, aut Deo
 hoc ei non daturum, si quidem oratio humilis fuerit; sed illos annos ob-
 liuisci debere. Quidquid enim facere possumus, velut abominatio est
 iam cum vnica sanguinis gutta earum, quas tam multas pro nobis Do-
 minus sudit, comparatum: & si eo debemus plura, quo plus seruiui,
 quid est quod petimus, cum, si vel obolam de debito nostro persola-
 mus, mille ducati pro eo nobis reddantur? Omittantur, exam-
 re rogo, hæc iudicia, quæ ei soli conueniunt. Tales comparationes
 etiam in temporalibus, semper malæ sunt; quanto ergo magis
 ijs quæ solus nouit Deus? Quod Maiestas illius satis ostendit, qui
 tantum nouissimè ad vineam venientibus persoluit, quantum pri-
 mis.

Iam multis vicibus & diebus tria hæc folia scribere aggressa
 (nam tam parum habui, & etiamnum habeo, ad hoc faciendum, vt
 temporis, vt quod dicere iam cœperam, oblita fuero, hanc scilicet qui
 sequitur visionem.) Cū ergo orationi insisterem, solam me patentem
 in campo, circum me autem magnam hominum diuersis motibus
 præditorum multitudinem, à qua vndiquaque circumcingebatur, con-
 stitutam vidi: omnes autem arma manibus præferre, ad me lædendam
 debantur; hi quidem lanceas, illi gladios, alij pugiones, alij sicas ad
 longas: vnde nulla parte perumpere valebam, nisi me in certissima
 parte periculum conijcerem; ego autem eram sola, nullus vt ad opera
 ferendam adesset. Spiritu itaque meo hac in afflictione constituto, vt
 factura mihi essem, nescirem, oculos ad cælum sustuli, vidi que Redem-
 ptorem Christum (non quidem in ipso cælo, sed longè sublimem à
 in aere) manum suam versus me extendentem, inde que ita mihi auertit
 tem, vt iam ex omni illa inimicorum multitudine neminem omnino
 merem, & ipsi, quantumuis percuperent, nullam mihi adferre nocentem
 possent. Visio hæc, quamuis inutilis & infructuosa videatur, magis
 men mihi fructum attulit: postea namque declaratum mihi est, quod
 illam representaretur; & post paulò, in pari propè discrimine & certamine

*Visio eius
 admirabi-
 lis in qua
 ei inimico-
 rum copia
 ostensa fu-
 it, qui fi-
 gura sunt
 mundi.*

me constitutam vidi, intellexique, visionem hanc mundi huius typum & figuram esse: quidquid enim in illo est, arma præferre ad animam afflictam & desolatam offendendam videtur. Ut enim nihil loquar de ijs, qui non multum Domino seruiunt; nihil de honoribus, diuitijs, delicijs, alijsque id genus rebus, quibus anima, cum non carere & diligenter aduigilat, haud dubie irretitur atque intricatur; aut quæ omnia cum saltem irretire conantur; ipsi amici, consanguinei, & (quod maxime miror) etiam viri boni, bellum illi mouent. Ab omnibus his ergo ita me postea oppugnatam vidi, cum interim ipsi bene se & laudabiliter in hoc agere putarent, ut, quomodo me ruerer, aut quid agerem, ignorarem. Si dicerem, Domine mi, quam multiplices & varios toto illo tempore labores subierim (etiam post illa quæ supra retuli) quam insigne id documentum & monitio foret, ad omnia quæ fuerint deferenda? fuit hæc omnium quam vniquam passa sum, ut mihi apparet, persecutionum grauissima & maxima. Ita inquam me subinde vndiquaque ab inimicis angustiatam & oppugnatam vidi nullum vt aliqua in re mihi affulgeret remedium, quam in oculos ad celum sustollendo, Deique opem implorando; simulque mihi in mentem veniebat, quid in hac visione vidissem, quod me saluaret velut monuit, ne multum in hominibus fiducia collocarem; etenim nullus constans & stabilis est præterquam Deus. In omnibus his afflictionibus & pressuris semper mihi Dominus (vt etiam mihi præsignificauit) aliquem à parte sua submisit, qui mihi auxiliarem manum præberet (vt mihi in visione illa superiori ostenderat) vt scilicet nulla re preter, sed soli Domino placere satagerem; quod ad paruam & exiguam hanc virtutem, quam in tibi seruire cupiendo habebam, alendam & sustentandam satis fuit.

Cum quadam die valde inquieta & turbata essem, vsque adeo vt ad mentis attentionem nullatenus possem peruenire, & in conspectu & in quiete tota constituta gemerem, videremque ita me improbam & nequam; vt ad ea quæ perfectionem non saperent, cogitationes meæ tenderent; atque adeo nec eam, quam solebam, habere viderer totalem denudationem; timere mecum ipsa incipiebam, annon forte gratia, quas mihi Dominus præstiterat, diabolica illusiones forent. Demum spissis in tenebris, & tetra caligine, anima mea versabatur. Huc ergo pacto afflictam & oppressam me, Dominus alloqui cepit, monens ne me ipsa incassum ita torquerem: ex hoc quippe præterenti animæ meæ statu intelligete me posse, quanta mea miseraret, si ipse me derelinqueret; & nullam nos habere securitatem posse, quam diu in carne hac mortali viuimus. Simul etiam mihi indicabatur,

S. M. Teresa Opera.

O o

batur,

S.
HERESIA

peccata

IN VI

188

*Oportet
nos facere
quodcumque
possimus.*

bat, quam operæ pretium hocce certamen & conflictus esset, quæ tali corona & præmio postea compensatur. Videbaturque mihi Dominus nostri ipsorum, qui in hoc mundo vivimus, commiseratione regi. Nolebat autem me cogitare, quod me ex memoria sua depoluerit (nunquam enim fore ut me desereret) sed oportere me facere quodcumque possem. Magna cum benignitate & suavitate Dominus hoc mihi dicebat; addebat & alia verba, in quibus insignem mihi gratiam ostendebat, quæque minime opus est hic declarare. Hoc autem sæpè Maximilianus mihi, magnum in hoc mihi amorem & affectum patefaciens, dicebat: *Iam tota meas, & ego totus tuus.* Verba autem, quæ identidem dicentur quidem verissimè (pro ut mihi quidem videtur) soleo, sunt hæc: *Quia me ipsa sollicita sum, præterquam de te Domine.* Tanto autem pudore & confusione verba hæc & delicia me complent, præsertim cum quis sim, mecum ipse recordor, ut, quemadmodum & supra me dixi puto, & nonnunquam etiamnum Confessariis meo declaro, maxime hæc gratias recipiendas, quam ad gravissimas afflictiones & penuras tolerandas opus esse robore existimem. Hoc cum fit, operum meorum priorum nulla propè mihi remanet memoria; hocolum memoria sine vilo intellectus discursu obuerfatur, esse improbam, quod etiam subinde mihi supernaturale esse videtur.

*Mirabile
visio de
thronis ca-
lestibus.*

Aliquando tam ardens mihi sacræ communionis adendum gruit desiderium & appetitus, ut nesciam an id satis verbis exprimere. Contigit quodam manè ita pluvium tempus esse, nullatenus egredi domo posse viderer: nihilominus domo egredere ita præ vehementia desiderij extra me ipsam iam eram, ut, etiam per hastas obuertas mihi currendum, eas (ut quidem mihi videbatur) nihil morata pertupissem, quanto ergo magis per aquam transire. Templum ingressa mihi ingens incidit raptus, videbaturque cætos aperiti videre, & in eis non iam vnum solum ingressum fieri, iam alias videram, sed plures. Ibi mihi spectandus obijciebatur thronus, quem etiam alias, uti Reuerentiæ Vestræ retuli, contempseram; & supra cum etiam alium, in quo per notitiam quandam, declarare nequeo, ipsam Deitatem (etiamsi illam non viderem) consistere intellexi. Videbatur ille mihi à quibusdam animalibus (cogitabam an fortè quatuor Euangelistæ essent) sustentari, qualis thronus, aut quid in eo esset, profus non videbam, sed tantum ingentem quandam Angelorum multitudinem, qui longe esse videbantur pulchriores, quam quos alias in cælo videram. Cogitabam apud mentem ipsam, an forte Seraphini aut Cherubini essent.

Angelis in gloria valde diuersi sunt, & planè accensu esse videbantur. Ceterum, ut dixi, magna inter eos est diuersitas ac discrimen. Non possum describere, nedum verbis eloqui, gloriam quam tunc temporis in me sensi, & nemo nisi experitis id valerè concipere. Agnoscebam, ibi simul esse quicquid desiderare homo posset; nihil tamen videbam. Dicebant mihi, nescio tamè à quo, quicquid quo ad hoc possem facere, situm esse in intelligendo, nihil omnino hic me posse intelligere; & in concipiendo, omnia nihil prorsus esse collata cum eo quod ibi est. Inde secutum quod anima mea postea velut erubesceret, cum ad aliquid creatum se dirigere, nedum asse, & eidem adherere se posse videret: omnia namque creatura mihi non nisi fornicariæ cellæ esse videbantur. Sacram ergo communionem sumpsi, & sacrum, nescio quomodo me habens, audiebam; nam tempus mihi quam breuissimum fuisse videbatur; cumque horæ signum daretur, non parum mirabar, & duas horas in raptu illo & gloria huius me vidi. Exinde summo opere sum mirata, videns, quomodo hic veteris Dei ignis (qui defurium venire videtur; nō enim vel scintillam cuius habere possem, quantumlibet eam optarem, & ad hoc conmitterer, nec ego me propterea etiam consumerem, nisi Maiestas eius illam dare voluerit, uti etiam alio in loco dixi) quomodo inquam ignis hic veterem hominem, qui per imperfectiones, teporem, tarditatem in miseriam incurrerat, consumat. Et quemadmodū nouus phoenix (ut de eo legi) ex cineribus iam in fauillas redacti cineribus exsurgit; ita etiam anima, per alio modo desideria & magnum robur, tanquā prorsus alia, & noua, penitus immutatur. Etenim non videtur esse ea, quæ fuit antè, sed iam noua quadam puritate per viam Domini ambulare incipere. Rogabam itaque Maiestatem eius, ut ita id esset, eiq; de nouo seruire incipere possem; qui mihi tam ait: *Bonam similitudinem excogitasti; vide ne eius vnquam obliuiscaris, quoniam semper renouare & melior euadere studeas.*

Simili in dubitatione, qualis fuit ea, de qua iam paulo ante locuta sum, quæ scilicet hæc visiones à Deo veniret, versanti mihi apparuit Dominus, & per me voce in hæc verba compellans: *O Esly hominum vsque quod dicitur erit.* Addebat præterea, ut me circa vnam rem bene examinarem, nam scilicet eam ipsi penitus tradidissim; quam si veram deprehenderem, firmissime mihi persuaderem ac crederem nunquam fore ut ipse me perire sineret. Sed quoniam per hanc eius exclamationem valde turbata fui, iterum me voce blandissima & lenissima alloquens, ne me affligerem aut fatigarem monuit; quod tam tunc sciret, me à parte mea nullatenus neglecturam applicare me ad omne id, quod ad eius obsequium quoquo modo spectaret; hinc omne quod petitura essem mihi concessum iri: vnde etiam facta sum compos

O O 2

eius,

S.
heresia

per
in vi
me

*Omnis
Dae collan
ta nihil
sunt.*

*Magnitudo
prim esset
eius.*

*Dominus
non sicut
docipi eos
qui totas
se ei dant.*

cuius, quod tum temporis ab eo efflagitabam. Dicebat enim, ut adhaerere
 quomodo amor, ad ipsum diligendum, indies in me maior & maiore
 ret: atque inde me facile posse colligere, demone auctore hæc non
 adhuc, minimè cogitarem, permittitur vniquam Deum, tantum
 famulorum & clientum suorum animas diabolus potestatem habere
 aut tantam mihi ingenij perspicacitatem, ac quietem, quam in me
 rem, dare posse. Monebat quoque haud dubiè malè facturam me esse
 tot, tamque insignibus viris, id à Deo venire dicentibus; adhuc
 non crederem.

*SS. Trini-
 tatis my-
 steriū per-
 cipit.*

Cum quadam vice Symbolum S. Athanasij: *Quicumque vult salu-
 legerem, tam mihi apertè significatum fuit, non nisi vnum esse Deum
 eumque trinum in personis, ut summo opere & mirarer & letarer. Hoc
 hoc mihi profuit, ad magnitudinem ac mirabilia Dei magis ac melius
 gnoscenda; hinc, quoties de Sanctissima Trinitate vel cogito, vel
 loquentes audio, mihi, quo id modo fieri possit, intelligere videor, quod
 magni mihi voluptatis & gaudij causa est.*

*Assumptio
 B Virginis
 et repræ-
 sentatur.*

Quodam in festo Assumptionis Regine Angelorum, dignatus
 est Dominus in raptu, illius in celum subuectionem nec non gaudium
 gloriam ac pompam qua illuc suscepta est, & ad quem ibi locum
 fit, repræsentare. Quomodo hoc esset, prorsus exponere non potest
 gloria autem, quam mens mea è tantæ eius gloriæ conspectu accipere
 nimium quantum magna erat. Magni quoque inde in me manserunt
 factus, atque inde secutum, ut quod ad magnas aduersitates & molles-
 ferendas habebam desiderium, fieret ardentius; insignisque mihi ad
 parati hanc matrem colendam manserit affectus & voluntas, tanta
 promeritam fuisse videns.

In templo Collegij cuiusdam Societatis Iesu agens, interim
 fratres Collegij illius ad sacram Communionem accederent, videbam
 pulcherrimum & pretiosissimum quoddam velamentum capitibus
 rum desuper imminere; & quidem secundo hoc vidi: cum
 tamen alij communionis sacræ partici-
 pes fierent, minimè id
 videbam.